

دارای دو معنای ایجابی (یعنی وجود احساس رضایت و اطمینان خاطر نزد دولتمردان و شهروندان) و سلبی (یعنی نبود ترس، اجبار و تهدید) است. امنیت اجتماعی موردنظر، اطمینان خاطر جامعه درقبال تحولات عادی و تحرکات عمدی معطوف به سلامت و هویت خود است. امنیت اجتماعی و مولفه‌های آن مانند انسجام گروهی، نظم عمومی، سلامت و مهارت افراد، امید به زندگی و امنیت هویت، نقش مهمی در بقا و بالندگی ملت‌ها دارند و این موضوع برای همه گروه‌های اجتماعی لازم است؛ در این میان سالمندان به‌عنوان گروه در حال رشد و آسیب‌پذیر نقش مهمی در امنیت اجتماعی دارند.

نتایج بررسی‌ها نشان داد که هرم سنی سالمندان در بین جمعیت نمونه از سنین شصت‌سالگی به بعد سریعاً در حال باریک شدن است؛ به نحوی که از این مرز سنی به بعد، فقط ۶۰ درصد سالمندان دارای همسر بوده‌اند. یافته‌های تحقیق خود بیانگر انعکاسی روشن از موقعیت اقتصادی، اجتماعی، درمانی، حمایت‌های عاطفی و ارتباط فرزندان با آن‌هاست. سالمندان جدید یا متولدین سال‌های ۱۳۲۰ به بعد، در شرایط اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی عصر حاضر، در مقایسه با سالمندان نسل‌های پیش از آن، به‌ویژه در شهر تهران دارای نیازها و انتظارات جدیدی هستند که می‌بایست توسط موسسات ذی‌ربط پاسخ داده شوند. در واقع سالمندان در سال‌های آینده خواستار امنیت اجتماعی هستند و بی‌توجهی به خواست‌های آنان، امنیت ملی را به مخاطره می‌اندازد.

با وجود این پیوند راهبردی میان تحول ساختاری جمعیت و مسائل امنیتی و به‌دلیل اینکه جمعیت، عامل و متغیری مستقل برای رخدادهای امنیتی نوین قلمداد می‌شود، در واقع محیط امنیتی هر دولت، برآیندی از کنش و واکنش متغیرهای محیط داخلی و شرایط محیط خارجی است. در این زمینه بی‌توازی در ترکیب جمعیت و سالمندی آن می‌تواند عامل منفی در توسعه و پیشرفت باشد و مسائل اقتصادی در کنار مسائل خانواده، منجر به کاهش رفاه و توسعه جامعه شود و با مشروعیت‌زدایی از دولت، امنیت ملی را خدشه‌دار سازد.